

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 31 maja 2023 r.

II SA/Go 208/23

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Adam Jutrzenka-Trzebiatowski.

Sędziowie WSA: Krzysztof Rogalski (spr.), Asesor Kamila Karwatowicz.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 31 maja 2023 r. sprawy ze skargi Wojewody na uchwałę Rady Gminy z dnia 20 grudnia 2022 r. nr XXXV/202/22 w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie gminy w 2023 r.

I. stwierdza nieważność § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a zaskarżonej uchwały w zakresie zwrotu "bezdomych kotów wolno żyjących", § 2 ust. 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały w zakresie zwrotu "zagubionych, wałęsających się, pozostających bez opieki właściciela", § 2 ust. 2 pkt 6 zaskarżonej uchwały w zakresie słowa "bezdomych" oraz zwrotu "nad bezdomnymi psami i kotami wolno żyjącymi z terenu gminy",

II. zasądza od Gminy na rzecz skarżącego Wojewody kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Uchwałą z dnia 20 grudnia 2022 r. nr XXXV/202/22 Rada Gminy przyjęła program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie gminy w 2023 r. Uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa z 2023 r. pod poz. 33. W uchwale zostały uregulowane kwestie dotyczące: zmniejszenia populacji bezdomnych zwierząt na terenie gminy (§ 2 ust. 1), w tym sterylizacji i kastracji, usypiania ślepych miotów, zapewnienia schronienia zwierzętom bezdomnym oraz opieki dla zwierząt z terenu gminy (§ 2 ust. 2) w tym przyjmowania przez Urząd zgłoszeń o błąkających się zwierzętach, odławiania z terenu gminy zwierząt bezdomnych, zagubionych, wałęsających się, pozostających bez opieki właściciela, poszukiwania wspólnie z organizacjami opieki nad zwierzętami, wolontariuszami i innymi osobami nowych właścicieli dla zwierząt bezdomnych, umowy ze schroniskiem na zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku oraz opieki, wskazania gospodarstwa rolnego zapewniającego miejsce dla zwierząt gospodarskich, które uciekły, zabłąkały się lub z innych przyczyn wymagają zapewnienia opieki i schronienia, zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem bezdomnych zwierząt, sprawowania opieki nad kotami wolno żyjącymi, w tym ich dokarmiania i sterylizacji (§ 2 ust. 4-6), jak również kwestie zapewnienia środków finansowych na realizację zadań wynikających z programu (§ 3).

Na powyższą uchwałę, w części dotyczącej § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 2 ust. 2 pkt 2 i 6, skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. wniósł Wojewoda, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzucając istotne naruszenie prawa materialnego w postaci art. 11a ust. 2 pkt 3, 6, 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2022 r. poz. 572, dalej w skrócie u.o.z.) oraz wnosząc o stwierdzenie nieważności ww. uchwały w zakresie:

- 1) § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a w zakresie zwrotu "bezdolnych kotów wolno żyjących",
- 2) § 2 ust. 2 pkt 2 w zakresie zwrotu "zagubionych, wałęsających się, pozostających bez opieki właściciela",
- 3) § 2 ust. 2 pkt 6 w zakresie słowa "bezdolnych" oraz zwrotu "bezdolnymi psami i kotami wolno żyjącymi z terenu gminy".

Nadto wniósł o zasądzenie od Rady Gminy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Uzasadniając skargę Wojewoda wywiódł m.in., iż uchwalony przez radę gminy program musi ściśle odpowiadać wymogom sformułowanym w u.o.z., w szczególności w jej art. 11a ust. 2 i 5.

Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a ww. uchwały zmniejszenie populacji bezdolnych zwierząt na terenie gminy odbywać się będzie m.in. poprzez usypianie ślepych miotów zwierząt, które realizowane jest przez gminę poprzez zlecenie wskazanym w tym przepisie lekarzom weterynarii usypiania ślepych miotów bezdolnych kotów wolno żyjących. Ślepe mioty podlegać będą usypianiu w szczególności z przyczyn zdrowotnych, braku możliwości zapewnienia opieki przez ich matkę, widocznych zniekształceń, stanu który wskazuje, że dalsze utrzymywanie miotu przy życiu będzie stanowiło dla nich jedynie cierpienie, a rokowania wg lekarza weterynarii nie są pozytywne. Przepis ten w zakresie zwrotu "bezdolnych kotów wolno żyjących" ww. uchwały istotnie narusza art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z. przez ograniczenie usypiania ślepych miotów wyłącznie do ślepych miotów bezdolnych kotów wolno żyjących. Program opieki nad zwierzętami bezdolnymi oraz zapobiegania bezdolności zwierząt jest instrumentem realizacji zadań własnych gminy określonych w art. 11 ust. 1 u.o.z., a przepisy konkretyzujące ustawowe zadania własne gminy nie mogą rozszerzać, ograniczać albo modyfikować regulacji ustawowej. Zgodnie z art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z. program ten musi obejmować usypianie ślepych miotów. W świetle celu ustawy działania związane z ograniczeniem populacji zwierząt bezdolnych są wyjątkami określonymi w art. 11a ust. 2 pkt 4 i 6, art. 11a ust. 3a. W art. 6 ust. 1 u.o.z. wprowadzono ogólny zakaz zabijania zwierząt i ustanowiono wyjątki od tego zakazu, a norma wynikająca z art. 6 ust. 1 pkt 7 ustawy zabrania zabijania zwierząt, z wyjątkiem usypiania ślepych miotów. Wyjątek ten ma na celu przede wszystkim zapobieganie bezdolności zwierząt, jednocześnie ustawodawca wskazał jedyny dopuszczalny sposób "pozbywania" się ślepych miotów, poprzez ich usypianie. Inne metody są zakazane. Wskazane w art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z. zadanie dotyczy zwierząt bezdolnych i z treści przepisów ustawy nie można wyinterpretować rozszerzenia obowiązku gminy w zakresie finansowania takich zabiegów także o zwierzęta mające właściciela lub opiekuna. Za taką wykładnią przemawia również to, iż ustawodawca w art. 11a ust. 2 pkt 6, jak i w art. 6 ust. 1 pkt 7 u.o.z. nie wskazał gatunków zwierząt, których usypianie ślepych miotów jest

dopuszczalne, w szczególności nie wskazał w nich na wolno żyjące koty, tak jak ma to miejsce w art. 11a ust. 2 pkt 2 ustawy. W ocenie skarżącego nie jest zatem dopuszczalne ograniczenie ma poziomie aktu prawa miejscowego usypiania ślepych miotów do "bezdomych kotów wolno żyjących".

W myśl art. 11a ust. 2 pkt 3 u.o.z. program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt musi obejmować odławianie bezdomnych zwierząt. Wedle § 2 ust. 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały zapewnienie schronienia zwierzętom bezdomnym oraz opieki dla zwierząt z terenu Gminy realizuje się poprzez odławianie z terenu gminy zwierząt bezdomnych, zagubionych, wałęsających się, pozostających bez opieki właściciela będzie realizowany w następujący sposób: Urząd przyjmując zgłoszenie o błąkającym się zwierzęciu, telefonicznie zawiadomi wskazane schronisko dla bezdomnych zwierząt z zaleceniem odłowienia go i przewiezienia transportem specjalistycznym do schroniska. Zgodnie z art. 4 pkt 16 u.o.z. w zakres pojęcia "zwierzęta bezdomne" wchodzi zwierzęta domowe lub gospodarskie, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, a nie ma możliwości ustalenia ich właściciela lub innej osoby, pod której opieką trwale dotąd pozostawały. Przez pojęcie "zwierzęta domowe" rozumie się "zwierzęta tradycyjnie przebywające wraz z człowiekiem w jego domu lub innym odpowiednim pomieszczeniu, utrzymywane przez człowieka w charakterze jego towarzysza" (art. 4 pkt 17 ustawy), a przez "zwierzęta gospodarskie" należy rozumieć "zwierzęta gospodarskie w rozumieniu przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich" (art. 4 pkt 18 ustawy). Program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt obejmuje odławianie bezdomnych zwierząt. Nie jest zatem poprawnie zredagowany § 2 ust. 2 pkt 2 uchwały, z którego można wywieść, że obok "zwierząt bezdomnych" występują "[zwierzęta) zagubione", "[zwierzęta) wałęsające się", "[zwierzęta) pozostające bez opieki właściciela". W ocenie skarżącego jest to nieprawidłowe, normatywnie zbyt ogólne, a zarazem dezinformujące, szczególnie w kontekście § 2 ust. 2 in principio, w którym mowa o "zwierzętach bezdomnych". Jak wskazano wyżej, omawiany program nie może, tak jak w tym przypadku, ograniczać i modyfikować regulacji ustawowej. Zdaniem Wojewody taki zabieg legislacyjny, ze wskazanych powyżej względów, stanowi naruszenie art. 11a ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 4 pkt 16 u.o.z. Ponadto § 2 ust. 2 pkt 2 ww. uchwały narusza § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 26 sierpnia 1998 r. w sprawie zasad i warunków wyłapywania bezdomnych zwierząt (Dz. U. z 1998 r. Nr 116, poz. 753), z którego wynika, że wyłapywanie zwierząt ma charakter stały lub okresowy, co nie zostało przez Radę Gminy wskazane w zaskarżonej uchwale.

Zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 6 uchwały zapewnienie schronienia zwierzętom bezdomnym oraz opieki dla zwierząt z terenu Gminy realizuje się poprzez zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem bezdomnych zwierząt poprzez dokonanie przez Urząd zlecenia wskazanemu w uchwale lekarzowi weterynarii podjęcia opieki lekarskiej nad bezdomnymi psami i kotami wolno żyjącymi z terenu gminy w celu udzielenia pomocy lekarskiej. Zgodnie z art. 11a ust. 2 pkt 8 u.o.z. program ma obejmować zapewnienie przez gminę całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt, zatem ograniczenie opieki w takich sytuacjach wyłącznie do zwierząt bezdomnych, a dokładnie bezdomnych psów i kotów wolno żyjących z terenu

gminy jest nieprawidłowe i stanowi w istocie modyfikację ww. przepisu ustawy. Zamiarem prawodawcy, który posłużył się w art. 11a ust. 2 pkt 8 ustawy określeniem "zwierząt" bez jego doprecyzowania, było zobligowanie gminy do zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej wszystkim zwierzętom, niezależnie zarówno od gatunku, jak i "kategorii" do której można je przypisać na gruncie definicji ustawy (np. zwierzęta dzikie), które ucierpiały w zdarzeniu drogowym, a więc nie tylko bezdomnym psom i wolno żyjącym kotom, jak to uczyniła Rada Gminy. Nie jest zatem dopuszczalne ograniczenie ma poziomie aktu prawa miejscowego całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt do zwierząt bezdomnych, a dokładnie do bezdomnych psów i kotów wolno żyjących z terenu gminy.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy wyjaśnił, iż przedmiotowa uchwała została poddana postępowaniu nadzorcemu i została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa. Nadto wniósł o niezasądzenie na rzecz Wojewody kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem procesowym z dnia (...) kwietnia 2023 r. Wójt wyjaśnił dodatkowo, iż podejmując zaskarżoną uchwałę organ starał się kompleksowo uregulować w programie opiekę instytucjonalną nad zwierzętami. Wskazane przez Wojewodę w skardze uchybienia będą uwzględniane w przyszłych aktach prawa miejscowego, przy czym ich zamieszczenie miało na celu jedynie dobrostan zwierząt żyjących na terenie gminy, a sama ich treść nie miała charakteru negatywnego.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2492) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem. Jak wynika z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 259 z późn. zm., dalej p.p.s.a.) właściwość tych sądów obejmuje m.in. kontrolę zgodności z prawem uchwał organów jednostek samorządu terytorialnego oraz aktów organów administracji rządowej stanowiących przepisy prawa miejscowego.

W niniejszej sprawie skarga na uchwałę Rady Gminy z dnia 20 grudnia 2022 r. nr XXXV/202/22 została wniesiona przez Wojewodę na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 40). Sprawa na zgodny wniosek stron została rozpoznana w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym, na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a.

Stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., sąd stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Przesłanką nieważności uchwały podejmowanej przez jednostkę samorządu terytorialnego są istotne wady prawne. Zalicza się do nich w szczególności naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów jednostek samorządu terytorialnego do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego poprzez wadliwą

ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał lub inne tego typu kwalifikowane naruszenia prawa (por. wyroki NSA z 8 lutego 1996 r., SA/Gd 327/95, OwSS 1996/3/90 oraz 11 lutego 1998 r., II SA/Wr 1459/97, OwSS 1998/3/79; Z. Kmiecniak, M. Stahl, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego, Samorząd Terytorialny, 2001, z. 1-2, s. 102).

Stosownie do treści art. 11 ust. 1 u.o.z. zapobieganie bezdomności zwierząt i zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywanie należy do zadań własnych gmin. Rada gminy wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt (art. 11a ust. 1 u.o.z.). Przepis art. 11a u.o.z. statuuje zatem obowiązek organów gminy do określenia w drodze uchwały programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt, a także określa materię, jaką program ten winien obejmować. Zakres programu został przez ustawodawcę wyszczególniony w ust. 2 omawianego przepisu, a także dodatkowo w ust. 3, ust. 3a i ust. 5 u.o.z. Obowiązkowe elementy programu zostały określone w art. 11a ust. 2 pkt 1-8 i ust. 5, natomiast fakultatywne określone zostały w ust. 3 i 3a.

W orzecznictwie sądowym nie budzi wątpliwości, że uchwała rady gminy w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie danej gminy stanowi akt prawa miejscowego (por. wyroki NSA z 17 marca 2019 r., II OSK 1503/17, z 30 lipca 2019 r., II OSK 1754/18, orzeczenia.nsa.gov.pl), co zresztą było w sprawie niesporne. Przepisy aktów prawa miejscowego konkretyzujące ustawowe zadania własne gminy nie mogą przy tym rozszerzać, ograniczać albo modyfikować regulacji ustawowej.

Zarzuty podniesione w skardze okazały się zasadne.

Jeśli chodzi o pierwszy z zarzutów, obejmujący treść § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a zaskarżonej uchwały w zakresie zwrotu "bezdomnych kotów wolno żyjących", wskazać należy, iż skoro w myśl art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z. program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt obejmuje usypianie ślepych miotów zwierząt, a jednocześnie ustawa nie określa, jakich gatunków zwierząt usypianie ma dotyczyć, to ograniczenie w programie zabiegów usypiania ślepych miotów jedynie do "bezdomnych kotów wolno żyjących" pozostaje w sprzeczności z delegacją ustawową z art. 11a ust. 2 pkt 6 tej ustawy (por. wyrok WSA w Łodzi z 10 lutego 2023 r., II SA/Łd 1002/22). Ustawa nie określa bowiem, jakich gatunków zwierząt usypianie ma dotyczyć (por. wyroki WSA w Krakowie z 21 października 2021 r., II SA/Kr 910/21, oraz WSA w Olsztynie z 14 czerwca 2022 r., II SA/Ol 332/22). Należy zatem zgodzić się z Wojewodą, iż przepis § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a zaskarżonej uchwały, w zakresie zwrotu "bezdomnych kotów wolno żyjących", istotnie narusza prawo, tzn. art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z.

Jeśli chodzi o drugi z zarzutów, obejmujący treść § 2 ust. 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały w zakresie zwrotu "zagubionych, wałęsających się, pozostających bez opieki właściciela", wskazać należy, iż w myśl art. 11a ust. 2 pkt 3 u.o.z. program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt obejmuje odławianie bezdomnych zwierząt. Natomiast stosownie do treści art. 4 pkt 16 u.o.z. przez zwierzęta bezdomne rozumie się zwierzęta domowe lub gospodarskie, które uciekły, zabłąkały się lub zostały

porzucone przez człowieka, a nie ma możliwości ustalenia ich właściciela lub innej osoby, pod której opieką trwale dotąd pozostawał. Zwierzęta domowe to zwierzęta tradycyjnie przebywające wraz z człowiekiem w jego domu lub innym odpowiednim pomieszczeniu, utrzymywane przez człowieka w charakterze jego towarzysza (art. 4 pkt 17 u.o.z.), zaś zwierzęta gospodarskie to zwierzęta gospodarskie w rozumieniu przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (art. 4 pkt 18 u.o.z.) - koniowate, bydło, jeleniowate, drób, świnie, owce, kozy, pszczoły miodne, zwierzęta futerkowe. W tej sytuacji na akceptację zasługuje argumentacja organu, iż zawarcie w § 2 ust. 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały zwrotu "zagubionych, wałęsających się, pozostających bez opieki właściciela" stanowi nieuprawnioną modyfikację treści 11a ust. 2 pkt 3 w związku z art. 4 pkt 16 u.o.z. i przez to narusza wskazane przepisy tej ustawy.

Z kolei w kwestii trzeciego podniesionego w skardze zarzutu wskazać należy, iż w myśl art. 11a ust. 2 pkt 8 u.o.z. jednym z elementów omawianego programu jest zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. W orzecznictwie sądowym panuje ugruntowany pogląd, iż przytoczony tu przepis ustawy nakłada na gminę obowiązek zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej zwierzętom, nie zaś jedynie określonym gatunkom czy kategoriom zwierząt (por. wyrok NSA z 17 kwietnia 2019 r., II OSK 1503/17, wyrok WSA w Łodzi z 15 marca 2023 r., II SA/Łd 921/22). Skoro ustawodawca w art. 11a ust. 2 pkt 8 u.o.z. nie określił wprost, że zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt ma dotyczyć wyłącznie "bezdolnych zwierząt" czy "bezdolnych psów i kotów wolno żyjących z terenu gminy", rada nie jest uprawniona do dokonania takiego zawężenia (por. m.in. wyroki WSA w Łodzi z 14 marca 2023 r., II SA/Łd 995/22, WSA w Kielcach z 7 grudnia 2022 r., II SA/Ke 605/22, z 6 grudnia 2022 r., II SA/Ke 607/22 oraz z 6 września 2022 r., II SA/Ke 344/22). Nie jest zatem dopuszczalne ograniczenie ma poziomie aktu prawa miejscowego całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt do zwierząt bezdomnych, a dokładnie do bezdomnych psów i kotów wolno żyjących z terenu gminy. W konsekwencji przepis § 2 ust. 2 pkt 6 zaskarżonej uchwały, w zakresie słowa "bezdolnych" oraz zwrotu "bezdolnymi psami i kotami wolno żyjącymi z terenu gminy" istotnie narusza art. 11a ust. 2 pkt 8 u.o.z.

W świetle powyższego, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku, stwierdzając nieważność § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a zaskarżonej uchwały w zakresie zwrotu "bezdolnych kotów wolno żyjących", § 2 ust. 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały w zakresie zwrotu "zagubionych, wałęsających się, pozostających bez opieki właściciela", § 2 ust. 2 pkt 6 zaskarżonej uchwały w zakresie słowa "bezdolnych" oraz zwrotu "nad bezdomnymi psami i kotami wolno żyjącymi z terenu gminy".

Zawarte w pkt II sentencji wyroku rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje oparcie w treści art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a. oraz § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Jednocześnie z uwagi na fakt uwzględnienia skargi, co w myśl art. 200 p.p.s.a., wobec złożenia przez stronę skarżącą wniosku o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stanowi podstawę do zasądzenia tychże kosztów, nie było podstaw do uwzględnienia

zawartego w odpowiedzi na skargę wniosku organu o niezasądzanie na rzecz Wojewody kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.